

Arrest

nr. 89 860 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2011 heeft verzoekster een aanvraag gedaan van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 1 februari 2012 wordt de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Ze luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/08/2011 weed ingediend door

Naam: P.(...)

Voorm(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Oekraïense

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Riga

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: dee partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap hoeft gestolen.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

c), beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien de partner van betrokkene geen 21 jaar is, voldoen zij niet aan de; gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens-, zorgvuldigheids- en legaliteitsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"Dat verweerder in de bestreden beslissing dd. 1 februari 2012 verwijst naar het art. 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.

Dat echter dient te worden vastgesteld dat verzoekster reeds op 4 augustus 2011 bij de stad Gent een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend.

Dat dient te worden opgemerkt dat de wet van 8 juli 2011 door publicatie in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 pas op 22 september 2011 van kracht is geworden.

Dat derhalve nu verzoekster haar aanvraag reeds op 4 augustus 2011 bij de stad Gent heeft ingediend, verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing kon verwijzen naar een wet die pas van kracht is geworden sinds 22 september 2011 !!!

Dat geenszins verzoeksters aanvraag dd. 4.08.2011 van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, kan afgewezen worden verwijzende naar een wetgeving welke pas van kracht is geworden na de indiening van de aanvraag.

Dat in casu de nieuwe wet dd. 8 juli 2011 met terugwerkende kracht op verzoekers aanvraag werd toegepast, wat schending inhoudt van het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Dat het verbod van terugwerkende kracht wordt geformuleerd in het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat "de wet alleen beschikt voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende krocht".

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing

voorzienbaar moet zijn voor hen die erdoor geraakt zullen worden.

Het vertrouwensbeginsel op haar beurt pleit ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet.

Het legaliteitsbeginsel houdt in dat een persoon alleen gehouden kan worden aan wetsbepalingen die al bestonden op het moment dat die persoon datgene doet waarop die wet betrekking heeft.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.

Op basis van vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van een wetgevende norm slechts worden verantwoord wanneer deze onontbeerlijk of absoluut noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

Dat evenwel in de wet noch in de voorbereidende werkzaamheden ervan op een afdoende manier wordt aangetoond waarom de nieuwe wet van 8 juli 2011 met terugwerkende kracht (zonder overgangsbepalingen) dient toegepast te worden voor verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang en waarom dan ook afbreuk dient te worden gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de betreffende rechtssubjecten.

Dat derhalve verweerder in zijn beslissing geenszins kan verwijzen naar wetsbepalingen die dateren en pas van kracht zijn geworden na het indienen van verzoeksters aanvraag.”

2.1.2. Zoals reeds gesteld, heeft verzoekster een aanvraag gedaan op 4 augustus 2011.

In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat zij op geen enkele wijze uiteenzet op welke wijze zij werd benadeeld door de verwerende partij, waar die toepassing heeft gemaakt van de wet van 8 juli 2011.

Voorts werd de regelgeving tot het verkrijgen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging inderdaad gewijzigd met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die in werking zijn getreden op 22 september 2011. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet. De wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. De staatssecretaris, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat zij over de aanvraag uitspraak doet. Immers, met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N).

Het loutere feit dat verzoekster vóór de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag had ingediend om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden laat niet toe te besluiten dat zij over een onherroepelijk vastgesteld recht op verblijf beschikte. Verzoekster kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat de verwerende partij heeft vastgesteld dat zij aan de door de hiertoe door de wetgever gestelde voorwaarden voldoet.

Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden op 1 februari 2012 behandelde overeenkomstig de regels die op 22 september 2011 in werking traden laat ook niet toe te besluiten dat de wet van 8 juli 2011 een terugwerkende kracht heeft of retroactief werd toegepast of dat artikel 2 van het BW zou geschonden zijn.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat zij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet.

Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet

onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid binnen het bestuur (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds)., *“Beginselen van behoorlijk bestuur”*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, p. 315 - 349). Het algemeen rechtsbeginsel van de niet retroactieve werking van de wet zoals omvat in artikel 2 van het BW is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezegging of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vast gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid (I., OPDEBEEK, M., VAN DAMME, (eds)., o.c.).

Het is niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van haar aanvraag. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

Tevens dient er op gewezen te worden dat het recht op rechtszekerheid ingeperkt kan worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. Wat betreft de objectieve en redelijke verantwoording heeft de wetgever aangegeven op deze wijze de toenemende immigratiestroom waarvan aanvragen tot gezinshereniging de belangrijkste vorm is en waarbij vaak misbruiken werden vastgesteld, te willen inperken. Aldus lijkt aan de eerste voorwaarde te zijn voldaan. Wat de tweede voorwaarde betreft, toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een discriminatie.

Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekster toezeggingen of beloften werden gemaakt. Er werd reeds op geduid dat het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging er niet automatisch toe leidt dat deze aanvraag ingewilligd wordt. In zoverre zij laat uitschijnen dat zij voor een voldongen feit werd geplaatst, heeft dit eerder te maken met de wetwijziging, dan met een optreden van het bestuur en aldus is de kritiek van verzoekster op dit punt gericht tegen de wet. Het komt echter niet toe aan de Raad om wetskrachtige bepalingen te gaan beoordelen.

Voorts moet nog worden gesteld dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet *contra legem* en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt geadstrueerd als volgt :

“Dat verzoekster samen met haar levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoekster, gescheiden van haar levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving;

namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.6.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Zelfs aangenomen dat de verzoekende partij en haar partner, met wie zij wettelijk samenwoont, thans een gezinsleven hebben dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij. Het argument van de verzoekende partij dat zij België moet verlaten, zij gescheiden wordt van haar levenspartner met wie zij een hecht gezin vormt en zij, gescheiden van haar levenspartner onmogelijk waardig en effectief leven kan leiden, is niet van aard om aannemelijk te maken dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Een derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoeksters rechten van verdediging. Verzoekster zet uiteen wat volgt :

“1. Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

2. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters langdurig verblijf in België, haar familiale, culturele, sociale bindingen met België, haar dd. 6.12.2011 op de rechtbank van eerste aanleg te Gent neergelegd verzoekschrift tot toekenning van het statuut van staatloze,...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.3.2. De Raad wijst erop dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, werd omgezet in de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is derhalve niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoekster. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de "gezinshereniger" de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoekster gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische partner, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoekster toont verder ook niet aan dat op grond van andere regels of beginselen bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, de verwerende partij een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt. De verwerende partij heeft, zoals reeds gesteld, niet onwettig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, en voor zover verzoekster in dit middel wijst op haar familiale bindingen, kan worden gewezen op wat bij de beoordeling van het tweede middel werd gesteld. Wat betreft het feit dat zij bij eenzijdig verzoekschrift een procedure heeft opgestart tot toekenning van het statuut van staatloze, doet verzoekster niet gelden op welke wijze dit feit een invloed zou kunnen hebben op de thans bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat zij had moeten worden uitgenodigd voor een verhoor voorafgaand aan de bestreden beslissing, dient in eerste instantie te worden gesteld dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247). In dezelfde context moet worden benadrukt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op een schending van de hoorplicht of op het beginsel van de rechten van verdediging beroepen.

De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich

tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), hetgeen *in casu* niet het geval is.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS